

Roligt tycker Du det är,
 orren lif, alltjemt så spela
 lömskt, och fri från allt besvär,
 att med "Frögarpigan" dela
 nästans pengar, som du röfswat
 dagligen, och med din liga; —
 ej blott en har Du bedröfswat;
 råf — jag hoppas, Du törs tiga.

Jag helt säkert känner Dig,
 om jag ej mistager mig;
 har Du ej som Bönås farit? —
 ack! Du har ju Bondbräng varit
 när till Stockholm Du begaf Dig.

Wist det kunde wara roligt,
 att en gång emellan ögon fyra
 hålla råfst med Dig — förtroligt
 lemna Dig "en" öfwer "tjugufyra;"
 grön och gul Du skulle blifwa,
 röd Du redan är förut;
 efteråt kan Du så skrifwa:
 nu "jag lårt mig weta hut!"

Stockholm, tryckt hos D. M. Lublin & Co.,
 1837.

Fyra Stälmar på en Marknad,

eller

W å f t a r n e

öfwer ordningen både
 här och der.

Nr 183 .

(Kostar 2 R. Banko.)

Mörka, dystra, hemsla flugga
af en stor och tölpig längd;
gömmmer Du dig som en sugga,
när hon ej vill blifwa hängd*);
uselt är allt hwad Du gör —
skälm Du också är detsför!

Annars wet, att jag Dig känner,
när en Hattgesäll Du war;
drumlig war Du ibland wänner,
en det mig berättat har;
redan uti wintras, jag
sent en afton såg Dig full;
såg i snön Du låg omkull;
och om det gått efter lag,
nattpatrull'n fått i Dig tag.

Af en händelse jag wet,
när från mor Du skulle wandra,
tog Du drängtjenst — illa let —
och Din sorg kan ingen klandra,
nej, ty "Mammas Anton" gret.

*) Swin brukar wantigtwis upphängas sedan de blifwit slaktade.

Wist war roligt slippa bråka
i de arbetsammes ring;
lära, att man ej bör tråka,
helst att göra ingenting;
eljest helsar jag från pappa,
liksom han, jag Dig vill klappa
med min knutna hand omkring.

Wäl jag kunde snart Dig gifwa
en ny färg på ögat Ditt;
stark den färgen skulle blifwa,
tag detsföre hem blyhwitt;
ej på stryk jag tänker spara,
räkna Du på slängar rara;
brun och blå man finner Dig
efter några dagar åter;
räfwen lik — Du möter mig;
gera då för mig du gråter.

Gerna ser Du för Dig står
undangömd en bränwinstår;
stackars kråk, det varit bäst,
tror jag utaf många skäl,
att Du blifwit wid din läst,
fast Du då fått wara träl.

Alta Dig, Du snart kan mista
det brödstycke Du nu fått,
och att det, som gången sista,
likawäl kan bli Din lott:
så ett affsed uppå grått.